

Sportler, Naturalhjelper osv. maae ansees at være stegne i Værdi under de forandrede Konjunkturer, men det passer ikke her, fordi man netop ved Ansættelsen af Gagen for Retsbetjentene tager Hensyn til de Priser, der vare gængse i den senere Tid, og fordi det hydermere hedder i § 2 i Loven om Retsbetjentenes Lønning, at naar et Embede bliver ledigt, finder en ny Værdiansættelse Sted af de omhandlede Indtægter, altsaa efter de senere indtrædende Priser. Man vilde altsaa efter Udvalgets Fremgangsmaade to Gange komme til at tillægge det Betydning, at Konjunkturerne kunde have medført en Forhøielse i Værdien af disse Naturalhjelper, men det kan jo dog ikke være Meningen. Fremdeles vil jeg henlede Opmærksomheden paa, hvad der blev berørt af den ærede Justitsminister, at Slutningen af § 2 ogsaa viser, at der er noget Særligt ved den Maade, hvorpaa man her beregner Retsbetjentenes Lønningsdele, idet det nemlig her siges, at disse Naturalhjelper skulle med Hensyn til Pensionsberegningen ansees som fast Wage, hvilket jo forsaavidt er noget forskjelligt fra, hvad der i den almindelige Pensionslov ellers er bestemt med Hensyn til Beregningen af Pensionen for Embedsmænd, der lønnes med Sportler. Jeg skal endelig gjøre den Bemærkning, at netop fordi Loven om Lønninger for Retsbetjente behandles paa Rigsdagen samtidigt med den saakaldte almindelige Lønningslov, netop derfor maa det antages, at naar man nu i Loven om Lønninger for Retsbetjente har henviist til en ældre Lov, hvis Bestemmelser ikke harmonere med Bestemmelserne i den almindelige Lønningslov, saa er dette skeet med beraad Hu. Naar man samtidigt behandlede disse to Love, vilde det dog næsten være en Fornærmelse mod Thinget at forudsætte, at man skulde have henviist til den ældre Lov i den Tro, at man derved opnaaede det Samme som ved at henvise til den almindelige Lønningslov, der da var under Forhandling, men som sagde noget Andet; det kan ikke antages. Det er disse almindelige Betragtninger, som tildeels kunne være berettigede, naar der er Spørgsmaal om en Fortolkning; jeg vil nemlig ikke benægte, at der kan være Tilfælde, i hvilke man kan tilfidesætte den strenge Ordfortolkning for hvad en for-

nustig Anskuelse maa sige at være Meningen. Jeg har nu paavist, at bløse almindelige Betragtninger ingenlunde føre til at tilfidesætte Ordene, men lad os nu et Dieblit see hen til Forhandlingerne, der have fundet Sted her i Thinget. Jeg bemærker iøvrigt først, at det dog er aabenbart, at den Anskuelse, som enkelte Medlemmer aldeles individuelt maatte have havt eller vel endog udtalt, i og for sig aldeles ikke kan berettige til at tilfidesætte Lovens egne Bestemmelser. Der kunde i ethvert Tilfælde kun være Spørgsmaal om at tage Hensyn til Udtalelser, der vare fremkomne fra Udvalget, fra Ordføreren, eller ialtsald paa en saadan Maade, under en saadan Tilstemning, at man kunde gaae ud fra, at det var en stilltende Forudsætning, at det og det skulde være at forstaae paa den og den Maade. Men jeg siger, at Alt, hvad der er passeret under Forhandlingerne, tyder netop paa det Modsatte af det, man har troet der skulde ligge deri. Jeg har gennemgaaet disse Forhandlinger, saa at jeg troer at turde staae ved hvad jeg udsiger.

Jeg skal da først gjøre opmærksom paa, hvorledes der i Motiverne til Lovudkastet — det findes i Tidenden for 1860 Anh. A. Pag. 881 — anstilles en Beregning over de Udgifter, som Lovforslaget, naar det blev til Lov, vilde medføre i Sammenligning med Udgiften efter den tidligere Indretning, og efter at der er anført Summen af Gagerne osv., opføres der ogsaa Udgiften i Anledning af Sædberegningen, og den anføres i dette Forslag til 27,000 Rb. Naar man nu vil efterregne dette Beløb, fordele det paa de enkelte Gager og tage Hensyn til de Priser, der vare lagte til Grund for denne Beregning, saa seer man, at disse 27,000 Rb. udkomme netop ved at beregne Sædtillæget til samtlige Embeder efter de Regler, som der her paaftaaes at være den rigtige, hvorimod man, dersom der skulde gjøres Undtagelser og Fradrag paa den Maade, som Udvalget har villet gjøre gjældende, ikke kunde komme til et Beløb af 27,000 Rb. Dette viser tilstrækkelig, hvorledes Lovudkastet opfattede dette Spørgsmaal. Er der da gjort nogen Indvending imod denne Opfattelse fra det i Sagen nedsatte Udvalgs Side eller her i Thinget? Nei, ingenlunde. Udvalget siger i sin